

Şiirler

KATEDRAL

«mumlar erir yalım sürer»

ulu bir atombulutu
katedralin üstünden
aldırmadan atladi

zaman
bir uzak, yaprağı
katladı

umut
bir düşü müydü
evrenin

o yalım
artık
anı bile değildir

yalnız
uzak bir iz olarak
isi sinik taşlara

ve o mumlar
görkemli org sesleri cılız gölgelerinde donmuş
boyun kırmış fitillerine cırcırböcekleri konmuş

katedralin üstünden
akıyor
aşarak eriyik gözleri
akıyor güneşin kimsesiz ışıkları
akıyor kimsesiz ışıkları güneşin
bir karınca yem mi diye bakıyor
evvel zaman içindenin isasına

Eylül 1973, Köln

FOTOĞRAFLAR

- 1 — Fotoğraflar.
Şu gülen ben miyim yoksa karton mu?
- 2 — Fotokopi makinesi:
« ben karton mu»
« ben karton mu»
- 3 — Teksir makinesi.
Boş kâğıt basıyor.
Kimbilir, bilmiyordur
halkın dilini.
Yeraltına dayanamaz,
inançsız,
ölür korkudan.
- 4 — Beşinci kattan seyredilen bir cadde
ve bir dürbün:
—Şu giden iki kişiden biri benim.
—Öbürü kim?
—Hep olmayı özlediğim.

noktaları bir bir sayacaksın
sıkılacaksın
atlamadan say aman
alışmaya bir kala dur
kendini noktalamadan

30 Kasım 1974

İLGİ

- İlgı duymadım önceleri.
Sıkılan duruyordu,
konuştukça açıldı.
İnanmadığım şeylere inanıyor.
Nefret ediyor neye nefretliyse içim.
Ne beklediğini biliyor yaşamaktan.
Seviyor, evlenme teklif etti.
Onu seviyorum, anne.
— Mesleği ne?
Aralık 1974

KOVUK

Tüm lanetli anları geçmişin
ansızın fırlayıp paslı kutularından
hepbirden dikildi mi karşısına insanın
bir kovuk
bir küçük
bir ufacık
bir miniminnacık kovuk
yok mu
yok
kafatasının içinde
saklanacağıml

Aralık 1975

VİCTOR JARA

Victor Jara'nın elleri dünyanın bütün gitarları
üstünde
Kırdıladı ezdilerdi hani ellerini Victor'un
Victor'un elleri güçlü ve oynak
ve çalıyor bütün gitarları

Çal Victor yoldaş ,anlat, söyle Victor yoldaş!

Victor Jara'nın elleri kırık ezik
Victor Jara'nın elleri güçlü oynak
Victor Jara'nın elleri bütün gitarlarında
dünyanın

1976

1 MAYIS 1977

daha nice kuyular kazacağız demek ki dostum
şu küçük iğneyle
ve bilinçle ve sabırla ve alçakgönüllülükle
ve daha çok ekmek yiyeceğiz demek ki
dostum
daha çooooook ekmek yiyeceğiz

Mayıs 1977

ÖZ-SUÇLAMA

kafa derisinin altında kemikler örümcek ağı
beyninin göbeğinde bir korkak telaş
benim ben, bu ben
dişleri çürüyen
etleri dökülen
zift gibi bir kin çığca büyürken
içindeki setleri bir bir devirip
sona doğru

böyle mi olmalı ve böyle mi yazmalıyım ben
ben ben ben ben
hadi dönüştür kendini
hadi sahip çık kendine
bütün o nutukların nerde
işte bilim
seçtin madem
işte eylem
yap
işte yaşam
üret

11 Eylül 1976

İKİ İHTİYAR

Madrid. Park.
Servantes'in ayakucunda iki ihtiyar.
Kadın şişman,
şöyle uzatmış çarpık bacaklarını.
Adamın başında kasket.
Yan giymiş, az yatırmış kasketini.
Yumuşakça oynuyor dişsiz çeneleri.

Belki elli yıl önce bugün belki yine burda
bu yakışıklı delikanlı
bu güzel kıza laf attı.
Kız, hoşlandıysa da,
burun kıvrıp geçti.
Belki ikisi de birbirleriyle ilgilenmedi.
Ne heyecanları tasarıları vardı kimbilir.
Şimdi tatlı tatlı konuşuyorlar.

Ocak 1977

KORKULU BİR DÜŞ

korkulu bir düş gördüm ağladım uyandım
babamla anam gülüştüler başımda
dışarda tipi var dışarsı soğuk
sobanın çitirtisi hoşuma gidiyor
emziğim düşmüş yañağıma değişiyor

dört el bana uzandı aldı okşadı
ba ba dedim sevindirdim babamı
anam daha bekleyecek anne dememi

birazdan alırlar küvete koyarlar
suları şaplatmak hoşuma gidiyor
gülünce bayılıyorlar ben de gülüyorum

onlar konuşurken uyumak hoş
sesleri güven veriyor
şiiirler düşlemek hoşuma gidiyor

yazmayı öğreneyim hep yazacağım
kimseyi kırmak istemem hep güzel yazacağım

13 Eylül 1976

GORİLLİ ŞİİR

Şu gorili görüyor musun, şu dev gorili?
Kravatını çekiyor açlığından.
Taranmış tüylerinin üstüne tertemiz peçetesi
konuyor.

Bin çocuğun kemiğini sıyırarak birazdan.
Ve tabii ki kürdan kullanıyor, kokulu kürdan.

İşte dostum, dostlar çıkacak parmaklıklar
ardından,
ve bay goril yer alacak içinde kafesinin!

30 Kasım 1976

Birikim 32/54

ANIMSAMA

Düşünüyorum da
nice dostlar edinmişim
Amerika Birleşik Devletlerinde
altı yıl önce.

Taylandlıydı.
«Sam»dı takma adı.
Güleç, candan, cesurdu.
Ayrılırken ağlaştık.
Kolunu sarkıttı otobüsün penceresinden,
uzanıp öptüm elinden.
Dünyanın bir köşesine o gitti,
bir köşesine ben.

Yurtseverdi.
Sosyalist olmuş mudur
bilmiyorum.

Adını unuttum.
Amerikalıydı.
Bana onu
«Sosyalist bu!»
diye gösterdi de biri
kınamamı bekleyerek
varıp gülerken elini sıktım.
Bozulduydu bizimkil!

Sanatçıydı.
Alabildiğine sıkılıyordu
memleketinin haline.
Resim çalışıyordu evinin mahzeninde.
Tuvali aşmış mıdır eylemi
bilmiyorum.

Latin Amerikalıydı mühendis olmak isteyen
arkadaşım.

Dertleştik ve savunduk haklarını halklarımızın.
Döndüğünde
savaşım verecekti
faşizme karşı.

Ayrılırken «BROTHER!» diye kucaklaştık.
İsveçli bir dostum var.
Amerika'da varoluşçuydu.
Sonra Marksist oldu.
Ülkesi hakkında soru sorduğumda
«Benim değil, burjuvazinin memleketi» demişti
de

üç yıl önce İstanbul'a bana geldiğinde
beynim zorlanmıştı.
Ben o zaman sosyalist değildim.
İşte böyle. Daha kimler. Düşünüyorum da
ne dostlar kazanmışım
Amerika Birleşik Devletlerinde 17 yaşımda.

14 Aralık 1976

BİR DOSTUN ARDINDAN

Bu yitiriş... Bu yitiriş...
Söyleşemezsin, soramazsın, elini sıkamazsın
artık.

Bir kurşun ha? Şöyle ufacak şey?
Zaman geri gidebilse!..

Bütün ırmaklar durdu gibi yüreğimin içinde.

Sabah. Sabah! Öyle bir sabah ki bu,
koskoca gelecek geçse bile aklından,
sevinci geçmişe gömmüş oluyor insan!

18 Ocak, Ağustos 1977

ÇAY

çayımın içine güneş düşmüş
küçük bi kız beni süzer durmuş
masmavi bakışı güneşi emmiş
çayımın güneşine gölgem değmesin

güneşçi olsam şafak dağıtsam
mavi tepsi içinde mavi içinde

çayımın güneşi yüzüyor rahat
çayımın güneşine gölgem değmesin
küçük kız ne hoş süzüyor durmuş
çapkının bakışından bulut geçmesin

Mayıs 1977

NÂZİM

Henüz dönmüş bir ucundan evrenin,
bir ışık bankına ilişir Nâzım.
Siler alınının terini, bulutları aralar,
bakar yeryüzüne.

—Bu büyük kavgasında emeğin,
şiiirimin de yeri var, ne güzel.
Ama daha yol çok.
Daha yol çok!

Gökdelen sırtında çalışan işçi gibi,
dünyaya dönük oturur yorgun.
Çoktan çürümüş ayağındaki zincir.
Bir ışık demetini kalem edindir.

Temmuz 1977

DOLUNAY

Bir gece
dolunaya baktı
ve bu görkemli parlaklıkta
muazzam bir elbise
çizdi kendine.
Ayın üstüne oturtulmuş
muazzam bir elbise.
Ve giymek istedi onu.
Uzaklık azaldı, azaldıkça
değişiyordu oranlar.
Ve o şaşkın ve hayrandı.
Ve şaşkın ve hayran olarak
boğuldu
kıvrımları arasında
bu muazzam elbisenin.

Çizgiler parçalandı düştü toprağa ve denize.
Şimdi ne o dolunay var ne elbise.

Aralık 1976

İSTANBUL

Paris'te olmalıydım 1871'de ah Paris'te
Olmadı yetişemedim yetişemedim
Beni de bekleyemedi Komün

Madrid'e gidebilmeliydim ne olursa olsun
'30larda Madrid'e
Bensiz yenildi bizimkiler

Bir Varna'da geçen yıl
Lenin caddesinde yürürken
kendime pay çıkardım
kapitalizme karşı zaferden

Ooooy İstanbul İstanbul
Yürüyüşler yazılar ve kurşunlar şehri.
Ne tür anacak torunum
senle dostluğumuzu?
Yalnız bıraktığına mı üzülecek
pay mı çıkaracak?

24 Ocak 1977